

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ในปัจจุบันการค้าประเวณีกลับเติบโตและเกิดการขยายตัวอย่างกว้างขวางยิ่งกว่านั้นความต้องการทางเพศของผู้ซื้อบริการก็มีอยู่สม่ำเสมอ โดยกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี กรณีผู้ค้าประเวณี นับแต่อดีตพระราชบัญญัติสัญจร โรค ร.ศ. 127 บัญญัติขึ้นเพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อีกทั้งยังเป็นการรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสถานการค้าประเวณีที่ได้รับอนุญาตให้เปิดได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย แต่เมื่อกฎหมายมีผลบังคับใช้กับไม่สอดคล้องกับสังคมที่ไม่ยอมรับในอาชีพค้าประเวณี รวมถึงพันธกรณีระหว่างประเทศเรียกร้องให้ภาคีสมาชิกคุ้มครองเพื่อมิให้บุคคลต้องเป็นเหยื่อการค้าประเวณี และให้ล้มเลิกสถานการค้าประเวณี รวมถึงการปราบปรามผู้ที่แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของบุคคลอื่น จึงเป็นที่มาของการตราพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 เป็นการใช้มาตรการปราบการค้าประเวณีเพื่อควบคุมการค้าประเวณี แต่อย่างไรก็ตาม บทบัญญัตินี้ยังไม่สอดคล้องกับสภาพปัญหาการค้าประเวณีเนื่องจากการขยายตัวของการค้าประเวณีและมีผู้ที่เข้าสู่การค้าประเวณีเป็นจำนวนมากเนื่องจากในพื้นที่ชนบทอาศัยการหารายได้ในครอบครัวโดยการให้นุตรสาวค้าประเวณีเพื่อความอยู่รอด ส่งผลกระทบต่อผู้ค้าประเวณีไม่ว่าจะเป็นการแพร่ระบาดของโรค การละเมิดสิทธิมนุษยชน จึงเป็นที่มาการยกเลิกพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 และตราพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ใช้บังคับแทนโดยเจตนารมณ์กฎหมายฉบับนี้เพื่อลดโทษผู้ค้าประเวณี และกำหนดโทษกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีรวมถึงแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณี กฎหมายไม่ได้มุ่งจะลงโทษผู้ค้าประเวณีที่สมัครใจในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 แต่การจะเป็นความผิดได้ตามกฎหมายนั้นจะต้องเป็นกรณีผู้ค้าประเวณีมีการติดต่อชักชวน รบเร้า เชิญชวน ในลักษณะการกระทำที่เป็นการเปิดเผยและน่าอับอายหรือก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญกับผู้หนึ่งผู้ใด อันเป็นการกำหนดไว้เพื่อเป็นการ

รักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม หรือเข้าไปมีส่วนร่วมในสถานการณ์ค้าประเวณีดังนั้นหากไม่เข้ากรณีดังกล่าวแล้วก็ไม่เป็นความผิด

การค้าประเวณีในปัจจุบันของไทยมีเป็นจำนวนมากและการแก้ไขบทบัญญัติกฎหมายก็มาแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน อีกทั้ง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 นั้น มีผลบังคับใช้มาเป็นระยะเวลายาวนานไม่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงจึงเป็นกรณีที่ระบบกฎหมายไทยก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาในสังคม ระบบเศรษฐกิจ ระบบการเมือง และสิ่งแวดล้อมรอบตัวมนุษย์ในสังคมเปลี่ยนไปตามกาลสมัย ดังนั้น จากการศึกษาพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 พบปัญหาการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณี กรณีผู้ค้าประเวณีที่ผู้วิจัยพบว่า มีปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไขปรับปรุงเพื่อแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีได้อีกทางหนึ่ง ดังสามารถจำแนกออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1) การค้าประเวณีตามพันธกรณีกฎหมายระหว่างประเทศ เทียบเคียงกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 กรณีผู้ค้าประเวณี

1.1 การลงโทษผู้ค้าประเวณีไม่ครอบคลุมกับปัญหาในปัจจุบัน การเพิ่มมาตรการทางกฎหมายเพื่อแก้ไขปัญหาค้าประเวณี กรณีผู้ค้าประเวณีจะเป็นผลดีและเป็นการป้องกันบุคคลอื่นที่ได้รับการกระทำความผิดโดยเจตนา โดยเห็นสมควรเพิ่มลักษณะความผิดเพื่อลงโทษผู้ค้าประเวณีที่ค้าประเวณีให้เด็กที่อายุต่ำกว่า 18 ปี หรือการค้าประเวณีทั้งที่ตนเป็นโรคติดต่อร้ายแรง รวมไปถึงการลงโทษผู้เป็นเจ้าของ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีหรือสถานค้าประเวณีที่มีผู้ค้าประเวณีเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ จะเป็นผลดีอันเป็นการรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยที่ได้สัดส่วนกับวัตถุประสงค์เรื่องการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้อื่นหรือการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ ศีลธรรมอันดี และยังสอดคล้องกับหลักการปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

1.2 การกำหนดให้ผู้ค้าประเวณีที่มีอายุกว่าสิบแปด ปี ที่จะเข้ารับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพต้องเกิดจากความสมัครใจของผู้ค้าประเวณีเอง ตามมาตรา 33 และ 34 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 จึงถือเป็นช่องทางที่เปิดโอกาสให้ผู้ค้าประเวณีที่มีอายุกว่าสิบแปดปี เลือกที่จะเข้าสู่การพัฒนาอาชีพหรือไม่ก็ได้และไม่เกิดผลในการบังคับใช้กฎหมายที่มุ่งจะฟื้นฟูผู้ค้าประเวณีให้กลับตัวกลับใจไม่กลับไปกระทำความผิดซ้ำ เห็นควรแก้ไขมาตรา 33 โดยเพิ่มมาตรการทำทะเบียนประวัติและหากมีการกระทำความผิดซ้ำในความผิดลักษณะเดียวกันอีกผู้ค้าประเวณีต้องเข้าสู่การคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพทันที

อีกทั้ง เห็นควรแก้ไขมาตรา 34 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ให้ศาลกำหนดเงื่อนไขในการคุมประพฤติโดยให้บุคคลไปรายงานตัวกับเจ้าพนักงานที่ศาลระบุ และหากผิดเงื่อนไขในการคุมประพฤติหรือได้กระทำความผิดซ้ำในความผิดประเภทเดียวกันอีกภายในระยะเวลาห้าปีนับแต่วันที่ได้รับเงื่อนไขคุมประพฤติให้เข้ารับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ และเห็นควรเพิ่มเติมบทบัญญัติในการคุ้มครองสาธารณะในกรณีที่ศาลเห็นว่าผู้ค้าประเวณีเป็น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ควรที่จะนำวิธีการเพื่อความปลอดภัย การคุมตัวในสถานพยาบาลมาบังคับใช้กับผู้ค้าประเวณีเพื่อป้องกันการแพร่เชื้อและรักษาโรคของผู้ค้าประเวณี อันเป็นการสอดคล้องกับเจตนารมณ์อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการค้าบุคคล และการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น ค.ศ. 1949 ที่มุ่งฟื้นฟูให้ความคุ้มครองและพัฒนาอาชีพผู้ค้าประเวณีเพื่อมิให้หวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำ

2) การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณี กรณีผู้ค้าประเวณีในประเทศไทย เปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ

2.1 มาตรการทางกฎหมายต่อผู้ค้าประเวณี กรณีค้าประเวณีที่มีลักษณะติดต่อ ชักชวน จูงใจ แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเร้าบุคคลตามถนนหรือสาธารณสถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด

มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 กำหนดให้ผู้ค้าประเวณีที่มีลักษณะติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเร้าบุคคลตามถนนหรือสาธารณสถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและน่าอัปยศหรือ เป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณชน ระวังโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายของประเทศ สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศส และเครือรัฐออสเตรเลีย รัฐแทสมาเนีย พบว่า กฎหมายของต่างประเทศนั้น กำหนดอัตราโทษที่สูงกว่าประเทศไทยเพื่อป้องกันการค้าประเวณี คุ้มครองสาธารณสุขมิให้ได้รับความเดือดร้อนรำคาญ อันเกิดจากผู้ค้าประเวณี และยังเป็นการรักษาความสงบเรียบร้อย โดยเฉพาะกฎหมายในเครือรัฐออสเตรเลีย รัฐแทสมาเนีย กำหนดลงโทษผู้ค้าประเวณีที่ค้าประเวณีหรือเชื้อชวนอยู่ตามถนน สาธารณะให้ได้รับโทษปรับ 20 หน่วยโทษ พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐแทสมาเนียใช้มาตรการปรามการค้าประเวณีโดยกำหนดให้สถานค้าประเวณีและธุรกิจทางเพศทุกชนิดเป็นสิ่งผิดกฎหมาย หากฝ่าฝืนจะมีความผิดและมีโทษตามกฎหมาย เพราะประชาชนภายในรัฐแทสมาเนียส่วนใหญ่เห็นว่าธุรกิจการค้าประเวณีจะเป็นปัจจัยที่นำไปสู่การค้ามนุษย์บริการทางด้านโสเภณีในรูปแบบของธุรกิจต่างๆ เป็นเรื่องที่ไม่สามารถยอมรับให้เกิดขึ้นได้ถือเป็นมาตรการที่คล้ายคลึงกับประเทศไทย นอกจากนี้ ในกฎหมายสาธารณรัฐฝรั่งเศส ก็ได้มีการกำหนดห้ามผู้ค้าประเวณีที่มีลักษณะ

ออกมาเชิญชวนหรือยู่ยงบุคคลใดเพื่อให้มาใช้บริการทางเพศหรือขายบริการทางเพศตามท้องถนน สาธารณะ โดยได้ค่าตอบแทนหรือสัญญาว่าจะได้ค่าตอบแทนโดยเด็ดขาด ฝ่ายฝั่งจะมีโทษจำคุก 2 เดือน และปรับไม่เกิน 3,750 ยูโร ดังนั้น การเทียบเคียงบทบัญญัติกฎหมายต่างประเทศเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุง แก้ไข เพิ่มเติม มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ต่อไป

2.2 มาตรการทางกฎหมายต่อผู้ค้าประเวณี กรณีค้าประเวณีให้กับบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า สิบแปดปี

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายของเครือรัฐออสเตรเลีย รัฐวิกตอเรีย รัฐออสเตรเลีย ตะวันตก รัฐแทสมาเนีย พบว่า กฎหมายของต่างประเทศนั้น ได้แก่ เครือรัฐออสเตรเลีย รัฐวิกตอเรีย กำหนดโทษจำคุกไม่เกิน 7 ปี รัฐออสเตรเลียตะวันตกกำหนดโทษจำคุกไม่เกิน 9 เดือน รวมถึง เครือรัฐออสเตรเลีย รัฐแทสมาเนีย กำหนดโทษปรับ 300 หน่วยโทษ หรือจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือทั้ง จำและปรับ สำหรับประเทศไทยไม่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 แต่อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยควรที่จะนำบทลงโทษของต่างประเทศมา ปรับปรุงเทียบเคียงเพื่อให้ปัญหาการค้าประเวณีได้รับการแก้ไขครอบคลุมทุกด้าน อีกทั้ง ยังเป็นการ ป้องกันมิให้บุคคลที่มีอายุยังไม่ถึง 18 ปี เข้าสู่กระบวนการค้าประเวณี

2.3 มาตรการทางกฎหมายต่อผู้ค้าประเวณีที่เป็น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบกับอาญาเขตปกครองพิเศษแห่งเครือรัฐออสเตรเลีย พบว่า มีการ กำหนดโทษไว้คือ โทษปรับ 20 หน่วยโทษ สำหรับประเทศไทยมิได้มีบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 แต่อย่างไรก็ตาม เห็นควรเพิ่มบทบัญญัติมาตรการทาง กฎหมายต่อผู้ค้าประเวณีที่รู้ว่าเป็น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในพระราชบัญญัติป้องกันและ ปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539

3) การแก้ไขปัญหาค้าประเวณีที่บังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณี กรณีผู้ค้าประเวณีใน ประเทศไทย

3.1 อัตราโทษตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539

มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 กำหนดให้การเข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเร้าบุคคลตามถนนหรือสาธารณสถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและนำอับอาย หรือเป็นที่ เดือดร้อนคำรณแก่สาธารณชนต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท เมื่อได้ศึกษากฎหมายของ ต่างประเทศ คือ สาธารณรัฐฝรั่งเศส เครือรัฐออสเตรเลีย รัฐนิวเซาท์เวลส์ และรัฐวิกตอเรีย พบว่า

อัตราโทษค่าปรับกรณีผู้ค้าประเวณีที่มีลักษณะติดต่ ชักชวน จูงใจ แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเร้า บุคคลตามถนนหรือสาธารณสถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใดนั้น มีอัตราโทษค่าปรับที่สูงกว่าประเทศไทยทั้งสิ้น สหรัฐอเมริกากำหนดโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี ส่วนสาธารณรัฐฝรั่งเศสกำหนดโทษจำคุกไม่เกิน 2 เดือน และปรับไม่เกิน 3,750 ยูโร

สำหรับประเทศไทย กำหนดคร่าวโทษปรับเพียงอย่างเดียวและมีอัตราโทษที่น้อย เห็นควรเพิ่มโทษปรับในมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 จะส่งผลให้ผู้ที่คิดจะค้าประเวณีเกิดความกลัว เกิดภาวะการชั่งน้ำหนักระหว่างสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใดที่ตนจะได้รับกับเงินค่าปรับที่ตนจะต้องเสียเมื่ออัตราโทษปรับ และเมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ได้บัญญัติโทษสำหรับผู้ค้าประเวณีกรณีเข้าติดต่ ชักชวน ติดตาม หรือรับเร้าบุคคลตามถนนหรือสาธารณสถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด มีระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ¹ ซึ่งเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้เพื่อควบคุมมิให้มีการค้าประเวณีในลักษณะเปิดเผย นำอับอาย

อีกทั้ง เมื่อศึกษาถึงกฎหมายอื่นที่เกี่ยวกับการค้าประเวณีมีการแก้ไขอัตราโทษสำหรับผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีไปแล้ว ยกตัวอย่าง มาตรา 282 ประมวลกฎหมายอาญากำหนดความผิดกับผู้ที่สนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งชายหรือหญิง ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท หรือประมวลกฎหมายอาญามาตรา 286 ก็กำหนดโทษผู้ที่ดำรงชีพจากรายได้ของผู้ซึ่งค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนสี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท² รวมไปถึงการกำหนดโทษผู้ที่กระทำความผิดฐานค้ามนุษย์กรณีบุคคลที่แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีมีระวางโทษจำคุกสูงสุดอยู่ที่แปดปีถึงยี่สิบปีและปรับสูงสุดอยู่ที่แปดแสนบาทถึงสองล้านบาท³ ดังนั้น เมื่ออัตราค่าปรับตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ไม่สามารถยับยั้งข่มขู่ผู้ค้าประเวณีได้เพราะผู้ค้าประเวณีข่มขู่ตัดสินใจได้ว่าสิ่งที่ตนได้รับนั้นคุ้มค่ากว่าจำนวนเงินเพียงเล็กน้อยจึงทำให้เกิดการกระทำความผิด

¹ พระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503. มาตรา 5.

² พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2560. มาตรา 4.

³ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2560. มาตรา 6.

3.2 อัตราโทษตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539

มาตรา 6 ผู้ใดเข้าไปมั่วสุมในสถานการค้าประเวณีเพื่อประโยชน์ในการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เมื่อศึกษากฎหมายต่างประเทศ ในสาธารณรัฐฝรั่งเศสให้มีการค้าประเวณีอิสระได้ แต่หากมีการค้าประเวณีในรูปแบบของสถานการค้าประเวณีจะถือเป็นส่วนหนึ่งอาชญากรรมร้ายแรงฝ่าฝืนมีโทษจำคุก 10 ปี และปรับ 1,500,000 ฟรังก์ ซึ่งเป็นอัตราโทษที่สูงกว่าประเทศไทยสำหรับประเทศไทยอดีตนั้นในมาตรา 5 (3) แห่งพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 กำหนดผู้ใดเพื่อการค้าประเวณี กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด เข้าไปมั่วสุมในสถานการค้าประเวณีระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จะเห็นว่าอัตราค่าปรับตามกฎหมายดังกล่าวกับมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ยังคงอัตราเท่าเดิมซึ่งนับเป็นการบังคับใช้ที่มีระยะเวลาอันยาวนานและไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน อัตราโทษตามมาตรา 6 จึงไม่สามารถป้องกัน ยับยั้ง ผู้กระทำความผิดฐานค้าประเวณี ได้ จึงเห็นควรแก้ไขอัตราโทษให้สูงขึ้นเพื่อเป็นการตัดหรือลดแรงจูงใจผู้ค้าประเวณี และยังสอดคล้องกับอัตราโทษของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีที่มีการปรับแก้ไขไปแล้วมิให้เกิดความแตกต่างในการลงโทษ

3.3 การกำหนดฐานความผิดต่อผู้ค้าประเวณี

(1) บัญญัติให้ผู้ค้าประเวณีที่รู้ว่าตนเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เป็นความผิด

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ไม่มีบทบัญญัติลงโทษผู้ค้าประเวณีที่รู้ว่าตนเป็นโรคติดต่อ ด้วยเหตุนี้การที่รัฐไม่อาจทราบจำนวนที่แท้จริงของผู้ค้าประเวณีที่กระทำการค้าประเวณีตามที่สาธารณะหรือสถานที่อื่นใดทำให้การควบคุมการแพร่ระบาดและการแพร่กระจายของโรคย่อมทำได้ยาก ผู้ค้าประเวณีและผู้ซื้อบริการต่างไม่รู้ประวัติสุขภาพของกันและกันมาก่อน โอกาสที่จะเกิดโรคติดต่อจึงมีสูงแม้ว่าจะมีการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งการค้าประเวณีโดยจงใจรู้ว่าตนเป็นโรคติดต่อร้ายแรงย่อมก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินหรือผลประโยชน์ของบุคคลที่ซื้อประเวณีรวมถึงการแพร่ระบาดของโรคต่อไปอีกเป็นวงกว้าง อีกทั้งยังเป็นการกระทำที่กระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยของสังคมจึงควรกำหนดให้เป็นความผิดที่ต้องปราบปรามเพราะถือว่าเป็นลักษณะการกระทำความผิดที่ควรลงโทษ เห็นควรให้บัญญัติให้ผู้ค้าประเวณีที่รู้ว่าตนเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เป็นความผิด โดยมีต้องคำนึงถึงผลของการกระทำเพียงอาศัยเจตนาของผู้ค้าประเวณีที่รู้อยู่แล้วว่าตนเป็นโรคแต่จงใจให้มีการค้าประเวณีเกิดขึ้น

(2) บัญญัติให้ผู้เป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณี หรือผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีต้องรับโทษหากมีผู้ค้าประเวณีที่เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

เมื่อศึกษากฎหมายต่างประเทศ เครื่องรัฐออสเตรเลีย อาณาเขตปกครองพิเศษกำหนดให้เจ้าของสถานค้าบริการกฎหมายมีหน้าที่คอยสอดส่องดูแลจัดให้มีการตรวจโรคติดต่อทางเพศแก่ผู้ค้าประเวณีเพราะหากเจ้าหน้าที่ของรัฐโดยการสุ่มตรวจพบว่าผู้ค้าประเวณีในสถานค้าประเวณีใดมีโรคติดต่อและไม่ปรากฏประวัติการตรวจสุขภาพหรือตรวจรักษาโดยสถานค้าประเวณีหรือจากผู้จัดการโสเภณีไว้คอยบริการก็จะมีผลมีความผิดและมีโทษปรับจำนวน 20 หน่วยโทษ สำหรับประเทศไทยเนื่องจากการค้าประเวณีเป็นความผิดตามกฎหมาย รวมถึงกิจการหรือสถานการค้าประเวณีเป็นความผิดจึงไม่มาตรการในการควบคุมดังเช่นในต่างประเทศจึงทำให้เกิดปัญหาการควบคุมการแพร่เชื้อทางเพศสัมพันธ์ได้ยาก ดังนั้นแล้วนอกจากการที่กฎหมายบัญญัติให้ผู้เกี่ยวข้องเป็นเจ้าของกิจการหรือสถานการค้าประเวณีเป็นความผิดแล้ว หากมีการตรวจพบว่าผู้ค้าประเวณีที่เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์แล้วต้องรับผิดชอบในความผิดดังกล่าวด้วยเสมือนกฎหมายปิดปากไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบได้

(3) บัญญัติให้ผู้ค้าประเวณีให้กับบุคคลที่มีอายุไม่เกิน 18 ปี เป็นความผิด

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ไม่ได้บัญญัติให้การค้าประเวณีให้บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี เป็นความผิด ซึ่งถือว่าเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อบุคคลและสังคม ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ในสังคมเนื่องจากการไม่บัญญัติห้ามค้าประเวณีให้กับบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี เท่ากับเป็นการไม่คุ้มครองบุคคลเหล่านั้นจากการกระทำที่ไม่พึงประสงค์ เมื่อได้ศึกษากฎหมายต่างประเทศ ในเครือรัฐออสเตรเลีย รัฐแทสมาเนีย รัฐวิกตอเรีย และรัฐออสเตรเลียตะวันตก พบว่าทุกรัฐมีการบัญญัติให้ผู้ค้าประเวณีที่ค้าประเวณีให้กับบุคคลที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี เป็นความผิดและกำหนดโทษที่รุนแรง กล่าวคือ รัฐแทสมาเนีย กำหนดโทษปรับ 300 หน่วยโทษ หรือจำคุก 3 ปี หรือทั้งจำและปรับ ส่วนรัฐวิกตอเรียกำหนดโทษจำคุก 7 ปี และรัฐออสเตรเลียตะวันตกกำหนดโทษจำคุกไม่เกิน 9 เดือน การบัญญัติความผิดลักษณะดังกล่าวนี้มุ่งป้องกันมิให้บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี เข้าสู่กระบวนการค้าประเวณีโดยถือเป็นการตัดวงจรมิให้เขาเหล่านั้นต้องตกเป็นเครื่องมือในการได้ประโยชน์ตอบแทนจากการค้าประเวณี แม้ว่าบุคคลที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี จะยินยอมก็ตาม รวมถึงการเป็นจุดเริ่มต้นในการที่จะกระทำความผิดที่เกี่ยวกับผู้ค้าประเวณีในกรณีอื่นอีกได้ จึงเห็นควรให้บัญญัติว่าการค้าประเวณีให้บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี เป็นความผิด

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาถึงปัญหามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการค้าประเวณี กรณีผู้ค้าประเวณี ทั้งในส่วนกฎหมายของประเทศไทย คือ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เทียบเคียงพันธกรณีระหว่างประเทศ และเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศแล้วนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี กรณีผู้ค้าประเวณีเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผล จึงมีข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาดังต่อไปนี้

1. แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายอื่นที่เกี่ยวกับการค้าประเวณี

เดิมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 5 บัญญัติว่า “ผู้ใดเข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเร้าบุคคลตามถนนหรือสาธารณะสถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและน่าอัปยศ หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณชน ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท”

แก้ไขบทบัญญัติเป็น “ผู้ใดเข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเร้าบุคคลตามถนนหรือสาธารณะสถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและน่าอัปยศ หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณชนต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

2. ควรเพิ่มเติมบทบัญญัติของมาตรา 5 วรรคสอง ขึ้นมาใหม่ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เพื่อแก้ไขปัญหาเรื่องอัตราโทษ ดังข้อความต่อไปนี้

“มาตรา 5 วรรคสอง ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำต่อบุคคลอายุต่ำกว่าสิบแปดปี ต้องระวางโทษจำคุกหกเดือน”

3. ควรเพิ่มเติมบทบัญญัติของมาตรา 5 วรรคท้าย ขึ้นมาใหม่ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เพื่อแก้ไขปัญหारेื่องฐานความผิดของผู้ค้าประเวณี ดังข้อความต่อไปนี้

“มาตรา 5 วรรคท้าย ผู้ใดค้าประเวณี โดยรู้ถือว่าตนเป็น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ต้องระวางโทษปรับสองหมื่นบาท”

4. แก้ไขอัตราโทษตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539

เดิมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 6 บัญญัติว่า “ผู้ใดเข้าไปมั่วสุมในสถานการค้าประเวณีเพื่อประโยชน์ในการค้าประเวณีของตนเอง หรือผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

แก้ไขบทบัญญัติเป็น “ผู้ใดเข้าไปมั่วสุมในสถานการค้าประเวณีเพื่อประโยชน์ในการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

5. ควรเพิ่มเติมบทบัญญัติของมาตรา 6 วรรคท้าย ขึ้นมาใหม่ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เพื่อแก้ไขปัญหาเรื่องฐานความผิดของผู้ค้าประเวณี

“ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ผู้ใดเข้าไปมั่วสุม โดยรู้ถือว่าตนเป็น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

6. ควรเพิ่มเติมบทบัญญัติของมาตรา 11 วรรคท้าย ขึ้นมาใหม่ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539

“มาตรา 11 วรรคท้าย ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม มีบุคคลซึ่งเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ทำการค้าประเวณีอยู่ด้วย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรรคสาม หนึ่งในสาม แล้วแต่กรณี”

7. ควรเพิ่มเติมบทบัญญัติของมาตรา 33 วรรคท้าย ขึ้นมาใหม่ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ดังข้อความต่อไปนี้

“กรณีตามวรรคสองหากบุคคลอายุกว่าสิบแปดปีไม่ประสงค์ที่จะได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ให้พนักงานสอบสวนจัดให้มีทะเบียนประวัติและหากได้กระทำความผิดซ้ำในความผิดประเภทเดียวกันอีก ภายในระยะเวลาห้าปีนับแต่วันที่ทำทะเบียนประวัติ ผู้นั้นต้องเข้ารับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพตามระยะเวลาที่กำหนดในกฎหมายนี้”

8. ควรยกเลิกความในมาตรา 34 วรรคสองในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า

“มาตรา 34 วรรคสอง กรณีตามวรรคหนึ่งหากเป็นบุคคลอายุกว่าสิบแปดปี ถ้าบุคคลนั้นประสงค์ที่จะได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ และศาลเห็นสมควรให้กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการรับตัวผู้กระทำความผิดเพื่อดำเนินการจัดส่งตัวผู้นั้นไปเพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา”

ทั้งนี้ เมื่อได้ยกเลิกมาตรา 34 วรรคสองแล้ว ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอให้บัญญัติมาตรา 34 วรรคสองขึ้นมาใหม่ โดยใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“กรณีตามวรรคหนึ่งหากเป็นบุคคลอายุกว่าสิบแปดปี ถ้าบุคคลนั้นประสงค์ที่จะได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ และศาลเห็นสมควรให้กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการรับตัวผู้กระทำความผิดเพื่อดำเนินการจัดส่งตัวผู้นั้นไปเพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา แต่หากบุคคลนั้นไม่ประสงค์ที่จะได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ให้ศาลกำหนดเงื่อนไขในการคุมประพฤติโดยให้บุคคลไปรายงานตัวกับเจ้าพนักงานที่ศาลระบุ และหากผิดเงื่อนไขในการคุมประพฤติหรือได้กระทำความผิดซ้ำในความผิดประเภทเดียวกันอีกภายในระยะเวลาห้าปีนับแต่วันที่ได้รับเงื่อนไขคุมประพฤติ ผู้นั้นต้องได้รับโทษตามที่บัญญัติไว้ในความผิดนั้นและต้องเข้ารับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพตามระยะเวลาที่กำหนดในกฎหมายนี้”

9. ควรเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 34/1 ขึ้นมาใหม่ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ดังข้อความต่อไปนี้

“กรณีมาตรา 34 หากผู้กระทำความผิดตามมาตรา 5 มาตรา 6 หรือมาตรา 7 และปรากฏว่าบุคคลนั้นเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์แพร่เชื้อไปยังผู้อื่นโดยเจตนา ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

10. ควรเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 34/1 วรรคสอง ขึ้นมาใหม่ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ดังข้อความต่อไปนี้

“กรณีตามวรรคแรก หากผู้กระทำความผิดตามมาตรา 5 มาตรา 6 หรือมาตรา 7 และปรากฏว่าบุคคลนั้นเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ให้ศาลสั่งให้ส่งไปคุมตัวไว้ในสถานพยาบาล และหากปรากฏภายหลังผู้กระทำความผิดหลบหนีจากสถานพยาบาลซึ่งศาลสั่งคุมตัวไว้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำและปรับ”

กล่าวโดยสรุป จากที่ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการค้าประเวณี กรณีผู้ค้าประเวณีตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง คือ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ไปแล้วนั้น จะเห็นได้ว่ากฎหมายฉบับนี้มีบทบัญญัติที่ไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบันอันจะเป็นการไม่เกิดผลในการที่จะปราบปรามการค้าประเวณี และยังขาดบทบัญญัติที่ไม่ครอบคลุมกับลักษณะของการค้าประเวณีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งการนำมาตรการแก้ไขปัญหาค้าประเวณีตามที่ผู้วิจัยได้เสนอไปนั้นมาประยุกต์และปรับให้เหมาะสม และสอดคล้องกับบริบทในประเทศไทย อีกทั้งจะเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยแก้ไขปัญหาค้าประเวณีได้